

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΤΑΛΑΝ ΤΗΣ ΡΙΡΙΚΑΣ

Ἡ κ. Μιζομανδύλου ἐγόναζε στὸν ἄντρα της :
— Ἀκουσε : Ν' ἀλλάξης τοὺς λαμπτήρες. Νὰ βάλῃς δυὸ τὸν ἑ-
κατό!

Ἡ Ριρίκα μας εἶνε ἕνα θαύμα!...

Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦταν ἐξαιρετική. Ἡ Δις Ριρή — Ἀργυρούλα τὴν βάφτισε ὁ νοινός της — ἔφρατε νὰ δεῖξῃ τὴ μουσική της ἰκανότητα, τὸ θεῖο της ταλάν, ποὺ τὴς ἐγάρισε ἡ φύσις καὶ ἡ... φαντασία τῆς μητῆς της.

— Καλέ, γιὰ μουσική μιλάτε ; Ν' ἀκούσατε τὴ Ριρίκα μας — εἶπατε Ἀργυρούλα τὴν βάφτισε ὁ νοινός της — καὶ νὰ ἴδῃτε τί θὰ πῇ πιάνο καὶ τί εἶνε μουσική!

— Χειμαρρὸς σωστός τὰ χέρια της ! ἔλεγε καὶ ὁ Γραμματέας τῶν Πρωτοδικῶν, γνώστης καὶ αὐτὸς βαθῆς τῆς μουσικῆς, γιατί εἶχε νοικιάσει, ὅταν ἔμεινε στὴν Ἀθήνα, πέντε μῆνες δωμάτιο στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πλάι στὸ Ὡδεῖο!...

— Καὶ τί τραγοῦδι θέλεις καὶ δὲν περνᾷς ἀπὸ—τὰ χέρια της ; Συμφωνία τῶν Ἀγγέλων!...

— Κοίμα, ἔλεγε ἄλλος συγγενής, τὸ ἀδελφάτο, Χριστιανοί μου, τὸ χορῆται!

Ἐφρατε νὰ ἐπιδοθῇ στὴ μουσική, Θεάματα θὰ ἔκανε!...
— Μήπως δὲν γάνει θαύματα καὶ τώρα ; ἀπαντοῖσε ἡ μητέρα.
Ἡ κ. Μιζομανδύλου φρόσωνε καὶ χαϊρώνε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπλοῦνταν πρὸ πλατῆς στὴν πολυθρόνα του.

Λισθάνονταν ὅτι ἦταν περὶ εὐτυχῆς. Δὲν εἶχε τίποτε νὰ ζηλέψῃ περὶ στὸν κόσμο τοῦτον! Παλαιὸς δικαστικὸς, τὴν Πολιτεία τὴν ἐξυπηρετοῦσε καὶ ἔσωσε τὴν Κοινωνία!... Ἐλάτρεζε κάθε ζακία, κάθε ἀνομία, πᾶν πλημῆλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον. Ὅπου ἐπηρετοῦσε αὐτόν, ἡ φιλίαξες ἔβγαν γεμίσει. Δὲν ἔκανε χάρι σὲ κανένα!... Εἶσαι ζητηροῦμενος; Στὴ φιλίαξή!... Μὰ καὶ ξανά, δὲν ἔχει!... Δὲν ἔχει ἐλαφροφρονιά!... Τὶ θὰ πῇ «σοφισμῶν», τί θὰ πῇ ἀνάγκη καὶ ἀνοσιγόνα βία, τί θὰ πῇ παραζαλιό; Πεινᾷς καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ φᾶς; Νὰ πᾶς ν' αὐτοκτονήσῃς, ἀφοῦ δὲν μοιροῖς ἀλλοιωτικά νὰ ζῆς!... Ἀσταξες ἕνα ξεροκόμματο; Θὰ πᾶς στὴ φιλίαξή. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἦτανε ζητηροῦμενος δὲν θὰ τοῦ γλύτωνε.

—Κατηγορεῖσαι, Ἰησοῦ Χριστέ, θὰ τοῦ ἔλεγε ὁ κ. Μιζομανδύλος, ὅτι συνήγορος τὰ πλήθη καὶ ἐπρωτάξες συλλαλητήρια; Κατηγορεῖσαι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων!... Στὴ φιλίαξή!... Δὲν ἔχει!... Ἀφοῦ εἶσαί Θεός, ἕνας λόγος περισσότερο νὰ σέβασαι τοὺς Νόμους!...
— Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ γράψουν ἕνα τέτοιο ἄρθρο!...

Μιά φορὰ μάλιστα ζήτησε νὰ χτίσῃ τὸ Κράτος νέες φιλίαξες... «Αἱ παροῖσαι» δὲν χοροῦσαν τὸ προϊόν τῶν κριέσεων καὶ ἀποφάσεων τοῦ κ. Μιζομανδύλου.

Ἔτσι, ἀφοῦ τὸν ἔφρασε δεκάδες χρόνια ἡ Ἑλλάς, πῆρε τὴ σύνταξί του καὶ κάθησε ν' ἀναπαυθῇ, σεβαστὸς περὶ ὅλους, προσκυνῶμενος ἀπὸ τὴν ταπεινὴ Κοινωνία.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς εὐτυχίες ἡ πιὸ μεγάλη ἦταν τῆς κόρης του. Ἡ Ριρή του ἦταν μουσικός, ταλάν, θαύμα θαυμάτων!
— Ν' ἀκούξῃ τραγοῦδι τῶν... «Παναθηναίων» καὶ νὰ μὴν τὰ γνωρίζῃ! ἔλεγε συχνὰ ὁ κ. Μιζομανδύλος; Μὰ ἐκεῖνο τὸ «Γαροῦμα» τ' ἀκούξῃ ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ σοῦ ἔρχεται νὰ πάξῃς τὰ πόδια σου καὶ νὰ χορεύῃς!... Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ χορεύῃς μοναχὰ ἐσύ, ἀλλὰ καὶ τὰ τραπέζια καὶ ἡ καρέζες καὶ κάθε τι ποὺ ἔχει πόδια, ἔστω καὶ ἂν εἶνε... ξύλινο!

Ἐνα μόνον στενοχοροῦσε τὴ μαζάρια οἰκογένεια τοῦ κ. Μιζομανδύλου: Τὰ τόσα χαριόματα τῆς κόρης τῆς φρατε νὰ γίνον γνωστά σ' ὅλο τὸν κόσμο!

— Ἀχ, θὰ ἔδινα καὶ τὴν ψυχὴ μου γιὰ νὰ γράφαρ ἡ ἐφημερίδες γιὰ τὴ Ριρή μου δυὸ λόγια, ἔλεγε ἡ κ. Μιζομανδύλου.

— Ἐθόλο εἶνε, τῆς εἶπε μιὰ ἡμέρα ὁ κ. Δημόσιος Κατήγορος. Μὲ 3—4 δραχμῆς, μοποῦμε νὰ βάλουμε στὰ «Κοινωνικά» μᾶς ἐφημερίδας δυὸ λέξεις γιὰ τὴ Ριρίκα μας.

— Καλέ, δὲν θέλω στὰ «Κοινωνικά». Ἡθελε νὰ γραφῇ κανένα ἄρθρο, κανένα χρονογράφημα. Ἄν ἦταν δυνατὸν νὰ προσκαλέσουμε ἐδῶ κανέναν δημοσιογράφο. Νὰ ἴδῃ, ν' ἀκούσῃ, νὰ θαυμάσῃ!... Νὰ, δηλαδή, θὰ ἤθελε νὰ γραφῇ κάτι σὺν αὐτό...
Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ σχέδιο ποῦχε κάνει ἡ ἴδια:

— Χθὲς χοροεσπερίδες παρὰ τῆ κυρία καὶ τῶ κυρίῳ Μιζομανδύλῳ, Προέδρῳ κ. τ. λ.

»Πολυἀριθμοὶ κεκλημένοι ἐκ τῆς ἀριστο-

κρατίας ἐπέφρασαν μέχρι πρωίας ἀλημονήτους ὥρας. Τοὺς κεκλημένους ἐπεριποιεῖτο ἡ κ. Μιζομανδύλου, Προέδρῳ τῶν κτλ. βοηθουμένη ὑπὸ τῆς νεωτέρας κόρης της Δοσ. Θέμιδος.

»Διότι ἡ μεγαλειτέρα κόρη της, κατ' ἀπαιτήσιν τῶν κεκλημένων, δὲν ἀπεμακρύνθη οὐδ' ἐπὶ στιγμήν τοῦ πιάνου της, γοητεύουσα τοὺς κεκλημένους της μὲ ὅ,τι νέον ἔχει ἡ μουσική.

»Τὸ τάλαντον τῆς Δίδος Ριρῆς...»

— Νὰ σοῦ πῶ, κυρία Προέδρῳ, τῆς εἶπε τότε ὁ κ. Δημόσιος Κατήγορος, διακόπτοντάς τιν. Γνωρίζω ἕναν δημοσιογράφο. Νὰ τὸν καλέσουμε ἕνα βράδυ, νὰ παίξῃ ἡ Ριρίκα καὶ τότε βέβαια θ' ἀκούσῃ καὶ θὰ θαυμάσῃ, θὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ θὰ γράψῃ ἄρθρα...
Γι' αὐτὸ λοιπὸν γίνοντοσαν ἡ μεγάλες προετοιμασίες στὸ σπίτι τῆς κ. Μιζομανδύλου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσταγή τῆς κ. Μιζομανδύλου πρὸς τὸν σύζυγό της καὶ Προέδρῳ τῆς Δικαιοσύνης:

— Ἀκουσε; Ν' ἀλλάξης τοὺς λαμπτήρες. Νὰ βάλῃς δυὸ τὸν ἑκατό!...

— Ἀκουσε; Ν' ἀλλάξης τοὺς λαμπτήρες. Νὰ βάλῃς δυὸ τὸν ἑκατό!...

— Ἀκουσε; Ν' ἀλλάξης τοὺς λαμπτήρες. Νὰ βάλῃς δυὸ τὸν ἑκατό!...

Ὅλος ὁ ἐλλεπτὸς κόσμος, ὅλο τὸ Ἀἶ—Λαίγ, ὅλη ἡ κοῖμα τῆς κοῖμας τῆς κοινωνίας μαζεῖταιξε ἐκεῖνο τὸ βράδυ παρὰ τῆ κυρία καὶ τῆ κυρία Μιζομανδύλου. Ὁ κ. Φουρκαγιῆς, καλτοσοβιοτήχωνος, ἡ κ. Καραζαζαζή, δικηγόρος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παρασσημπούλου, συμβολαιογράφου, τὸ δικαστικὸν σῶμα, αἱ ἀρχαί, ὁ κληρὸς, ἡ χοροφυλακὴ, ἡ ἀγορονομία, ὁ Δημόσιος Κατήγορος, αἱ ἐποικιστικά ἡθηροσία καὶ ὁ δημοσιογράφος.

Γιὰ τὸν τελευταῖο μάλιστα γίνοντοσαν ἰδιαιτέρως περπορήσεις.

— Ἀπ' ἐδῶ, κύριε, ἀπ' ἐδῶ, Καθῆσατε ἀπ' ἐδῶ, γιὰ ν' ἀκούτε καλύτερα!...

Ἔτσι λοιπὸν τὸν τοποθετήσανε... δίπλα στὸ πιάνο.

— Ἐνα χρῆσὶ ἀκόμα, κύριε δημοσιογράφε;

— Ἐνα κινέο;

— Ἐθαριστό.

— Καὶ μιὰ λεμονάδα; Δὲν ἔχετε πῶς πάει μετὰ τὸ παλιὸ χρῆσὶ!

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, εὐχαριστό.

— Κι' ἕνα γροῦ γάλα;

— Μὰ ἦμα ἀρκετό!

— Ἄ! Δὲν μᾶς καταδέχεσθε.

— Μὰ! Ἀφοῦ ἐπιμένετε, φέρετε καὶ τὸ γάλα.

— Ἀκόμα ἕνα τσάι;

— Ἐθαριστό.

— Καλέ, μὴ μᾶς λυτάσθε. Ἐχουμε ἀπ' ὅλα!

— Ἐθαριστό πάρα πολύ, κυρία μου, ἐφροσώσα!...

— Δὲν περπαῖτε. Τώρα θ' ἀκούσετε τὴ Ριρή μας στὸ Βάλζ—Μπῶν ἀλλὰ Φῶξ—Τρότ. Εἶνε ἡ πλέον νοβωτέ τῶν παλαιῶν καλῶν χορῶν!...

***

Ἡ μεγάλη στιγμή ἐπὶ τέλους ἔφτασε.

Μὲ προεταμένο τὸ σαγῶνι καὶ γλαφομένα τὰ μάτια, ἡ Δις Ριρίκα ἐπροχώρησε στὸ πιάνο καὶ ἀρχισεν... ὁ σπαραγμὸς καὶ ὁ θρήνος ὁ μεγάλος.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ κ. Χασολοφιδόπουλος, τρίτος θεῖος τῆς Ριρῆς καὶ δικαστικὸς κλητήρας τὸ ἐπάγγελμα, πλησίασε τὸ δημοσιογράφο καὶ ἔπασε σιγὰ κοιβέντα μαζί του, γιὰ νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ.

— Καὶ πῶς σᾶς φαίνεται, κύριε δημοσιογράφε, ἡ Ριρίκα μας;... Ταλέντο ἔ;... Πρώτης τάξεως. Καὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ περιεργό; Γιὰ νὰ μάθῃ πιάνο, δὲν χρειάστηκε παρὰ μονάχα δυὸ χρόνια...
— Περιεργό, ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος σκεπτικῶς.

— Μάλιστα, ἐπανάλαβε ὁ τρίτος θεῖος θροαμβεντικῶς, μόλις δυὸ χρόνια, μόλις δυὸ χρόνια, κύριε!...

— Ἄνὸ μόνον χρόνια γιὰ νὰ τὸ μάθῃ τὸ πιάνο! ἐπανάλαβε ὁ δημοσιογράφος, πάντα σκεπτικῶς.

Κι' ἔπειτα, στρεφόμενος στὸν τρίτο θεῖο, ποὺ ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαριστήσι, τὸν ρώτησε:

— Καὶ πόσον καιρὸ ἔκαμῆ νὰ τὸ λημονήσῃ;

— Πόσον καιρὸ ἔκαμῆ νὰ τὸ λημονήσῃ;...!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ ζητήσῃ, ἦταν εὐτυχῆς.

Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ γράψουν ἕνα τέτοιο ἄρθρο!...

Ἦρθε καὶ ὁ δημοσιογράφος!...

Ἄ! Δὲν μᾶς καταδέχεσθε. Μὰ! Ἀφοῦ ἐπιμένετε, φέρετε καὶ τὸ γάλα. Ἀκόμα ἕνα τσάι; Ἐθαριστό. Καλέ, μὴ μᾶς λυτάσθε. Ἐχουμε ἀπ' ὅλα! Ἐθαριστό πάρα πολύ, κυρία μου, ἐφροσώσα!...